

lazom, kjer mu je večkrat primanjkovalo kruha, ampak gori v vasi pri Tomaževih, kjer jim preostaja kruha.

»Če se Boštjanu že žival tako smili, kako se mu bodo šele ljudje«, je rekel kmet Tomaž in ga vzela za svojega.

Krška ribica.

Po vodi je plavala ribica,
po vodi, po Krki zeleni
in bila je stara leta tri . . .
»Aj, ribiča, ki imaš bistre oči,
eno željo izpolni meni!«

Na bregu, na travi zeleni —
tam mamica mlada je stala:
imela je lice jako bledó,
imela oko je vse kalnó
in bridko je, bridko jokala . . .

»Poglej mi, poglej tja v globoko dno!
Glej, Ivica naša mala
po bregu tod prej-le je skakala.
In iskala sem jo, sem čakala
in klicala: Ivica zala . . .

Oj, Ivica zala, ti ótrok moj,
ne čuješ li mamice svoje? —
Gotovo okregala nič te ne bo,
pritisnila bo te na prsi tesnó,
poljubljala laske bo tvoje . . .

In tiho je vse okrog in okrog,
od nikoder besede nobene;
od onega brega le jeki golčé,
od straha se óži mi v prsih srce . . .
Poglej na dno Krke zelene! —«

Po vodi je plavala ribica
in zrla v globoko daljavo
in k bregu hitela, kot ptička hiti,
in v mamico mlado uprla oči,
nad vodo je dvignila glavo:

»Oj, tamkaj sem videla Ivico,
kjer sestric se pase mi čreda,
in njena lička so kakor sneg
in njene rokce so kakor sneg,
z očesci pa nič več ne gleda . . .«

Po vodi je plavala ribica,
po vodi, po Krki zeleni,
in mamici tekle so grenke solzé. —
Oj, pridi, krilatec, dol z zvezde svetlé,
tolažbe podaj zapuščeni! . . .

Ivo Danič.

Srce in želodček.

Ej, rdeči moj balonček
se dvigne do nebá,
in sladki moj bonbonček
mi se že do srcá.

Pa rdeči moj balonček
se v zraku razleti,
in sladki moj bonbonček
v želodčku se stopi . . .

Sedaj pa po balončku
mi v srcu je hudó,
a zdaj mi po bonbončku
v želodčku je sladkó!

Cvetko Slavin.

